

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšera v právní věci žalobce: **V. Z.**, zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2013, čj. OAM-23/ZA-ZA06-ZA05-2013, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2013, čj. 22 Az 6/2013 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2013, čj. OAM-23/ZA-ZA06-ZA05-2013, žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 31. 5. 2013, čj. 22 Az 6/2013 – 48, zamítl. Rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

3. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

4. Stěžovatel namítl, že žalovaný porušil § 3 správního řádu a § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Krajský soud pochybil, pokud pro tyto vady rozhodnutí žalovaného nezrušil.

5. Žalovaný měl mnohem důsledněji zkoumat skutečnou situaci na Ukrajině a zabývat se důsledky nuceného návratu stěžovatele do země původu. Stěžovatel se obával, že bude v případě návratu pronásledován, protože požádal v České republice o mezinárodní ochranu.

6. V řízení o mezinárodní ochraně je důkazní břemeno rozloženo rovnoměrně mezi žadatele a správní orgán. Žalovaný má k dispozici rozsáhlý aparát ke zjišťování informací o zemi původu, bylo proto jeho povinností obstarat dostatek podkladů pro vydání objektivního rozhodnutí. Této povinnosti žalovaný nedostál. Shromážděné podklady žalovaný i krajský soud navíc nesprávně vyložili. Stěžovatel odkázal také na Příručku UNHCR k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Žalovaný ani krajský soud nepřihlédli k informacím na adrese www.amnesty.org, ze kterých vyplývá, že na Ukrajině jsou často porušována lidská práva.

7. Stěžovatel netvrdil ve správním řízení, že by jej pronásledovaly přímo státní orgány, ale že sdělil policii, že je pronásledován soukromými osobami. Policie však nijak nezasáhla.

8. Krajský soud dostatečně nezkoumal naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel se domníval, že splňuje podmínky alespoň pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) a c) téhož zákona, protože v případě návratu by mohl být vystaven mučení, nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání.

IV.

9. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své předchozí rozhodnutí a rozsudek krajského soudu.

V.

10. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

11. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje na stěžovatelovy námítky dostatečnou odpověď.

12. Nejvyšší správní soud se podrobně vyjádřil k podmínkám, které je třeba kumulativně splnit pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 - 71, či ze dne 28. 5. 2009, čj. 5 Azs 36/2008 - 119) i doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona (viz např. rozsudek ze dne 31. 10. 2008, čj. 5 Azs 50/2008 - 62). Otázkou, do jaké míry žadatel o mezinárodní ochranu musí prokázat, že nemůže nebo není ochoten využít ochrany země původu z důvodu pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy ze strany nestátních původců, se zdejší soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2007 - 57, ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, či výše uvedeném rozsudku čj. 5 Azs 50/2008 - 62. S ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění Nejvyšší správní soud neshledal při posouzení těchto podmínek žalovaným ani krajským soudem zásadní pochybení, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

13. Zdejší soud se již také podrobně zabýval otázkou rozložení důkazního břemene v řízení o mezinárodní ochraně a rozsahem povinnosti žalovaného obstarat dostatek podkladů pro rozhodnutí [viz např. rozsudek čj. 5 Azs 66/2008 - 70 část IV. b) a judikatura na tomto místě citovaná].

14. K námitce nesprávného posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu Nejvyšší správní soud připomíná, že na udělení azylu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a posouzení důvodů tvrzených žadatelem o mezinárodní ochranu je otázkou správního uvážení žalovaného. Správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (blíže viz např. rozsudky ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 - 48, ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004 - 55, či ze dne 19. 5. 2004, čj. 5 Azs 60/2004 - 52). Nejvyšší správní soud neshledal, že by v posuzované věci krajský soud vybočil z výše vytyčených mezí soudního přezkumu způsobem, který by mohl mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

15. Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že soud posuzuje žalobní či kasační body v té míře obecnosti, v níž byly formulovány. Míra podrobnosti námitek do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se účastníku řízení u soudu dostane (blíže viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS).

16. Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

17. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. září 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu